

Jabukovo drvo

"Gospodar tvoj zapovijeda da se samo Njemu klanjate i da roditeljima dobročinstvo činite."

(Kur'an, Noćno putovanje, 23.)

* * *

Jednom davno bijaše jabukovo drvo. Jedan malehni dječak volio je često do njega dolaziti i s njime se igrati. Peo bi se na vrh drveta, jeo jabuke, malo otkunjaao u sjenci stabla; volio je stablo i stablo voljaše njega.

Vrijeme je prolazilo, dječak je odrastao i nije više tako često dolazio da se igra sa stablom. Jednoga dana, dječak se vratio stablu; stablo bijaše tužno: "Hajde, igray se sa mnom!" Dječak odgovori: "Nisam više dijete, ne igram se više sa stablima. Hoću igračke. Treba mi novac da ih kupim." Stablo reče: "Žao mi je ali nemam novac da ti dam. Ako hoćeš, uberi moje jabuke pa ih prodaj te za taj novac kupi igračke." Dječak bijaše uzbuđen. Ubra jabuke, proda ih i za taj novac kupi igračke. Više nije dolazio stablu, a stablo bijaše tužno.

Jednoga dana, dječak, sada čovjek, ponovno dođe do stabla. "Dođi, igray se sa mnom!" "Nemam vremena igrati se s tobom, sada imam porodicu, moram nam kuću sagraditi." Stablo reče: "Žao mi je ali ne mogu ti pomoći. Ako želiš, uzme moje grane pa od njih napravi kuću." Dječak, sada čovjek, obradova se, posjeće grane i ode. Više nije dolazio. Drvo je ponovno bilo tužno.

Poslije izvjesnoga vremena, čovjek, sada malo ostario, dođe do stabla. "Hajde, igray se sa mnom!" "Ne mogu", reče čovjek, "ostario sam. Želio bih sada jedan brod pa s njime da jedrim. Možeš li mi pomoći?" Stablo odgovori: "Ako želiš, odsjeci dio moga stabla pa od njega napravi brod." Čovjek, nekada dječak, obradova se, posjeće stablo, napravi brod i ode. Dugo, dugo više nije dolazio.

Konačno, čovjek se vrati nakon mnogo godina. Stablo reče: "Žao mi je, ali nemam ništa više da ti dâm. Nemam više jabuka da ti ponudim." "Svejedno, ostario sam i ne mogu više gristi", odgovori čovjek, sada starac.

"Nemam niti stabla da se uz njegov penješ", reče drvo. "Neka, prestar sam za to", odgovori starac. Drvo zaplaka i reče: "Jedino što imam jeste moj odumirući korijen." Starac na to reče: "Ne treba mi sada mnogo, umoran sam nakon svih ovih godina. Samo neko mjesto da se naslonim i legnem."

"Odlično! Korijen staroga stabla najbolje je mjesto za odmor. Dođi, sjedni kod mene i odmori se." Starac sjede a drvo se umiri u suzama.

* * *

Ovo je priča o svakome. Drvo su naši roditelji. Kada smo mladi, volimo se igrati s ocem i materom. Kada odrastemo, ostavimo ih i vratimo im se samo kada nam nešto treba od njih. Bez obzira na sve, roditelji su uvijek tu kada ih trebamo ili kada smo u nevolji. Bez obzira na sve, roditelji su uvijek tu i dat će sve od sebe da ti ugone

Može ti se činiti da je dječak okrutan prema drvetu ali tako se svi odnosimo prema roditeljima. Uzimamo ih "zdravo za gotovo" i ne cijenimo sve ono što su uradili za nas... sve dok ne bude prekasno